

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Revista Zorile

Octombrie 2025

Cuprins

ARTICOLUL PRINCIPAL	2
CERTITUDINEA ÎNVIERII	2
STUDII BIBLICE INTERNAȚIONALE	18
PROFETUL LUI DUMNEZEU AMENINȚAT	18
RĂUL ÎN ȚARĂ.....	22
UN NOU LEGĂMÂNT PROMIS	26
RECUPERAREA PREZISĂ	30
VIAȚA ȘI DOCTRINA CREȘTINĂ	33
GHEDEON, IEFTAE ȘI SAMSON.....	33

Urmăriți în Biblia voastră!

Certitudinea învierii

***„Dar Dumnezeu m-a ajutat până în ziua de azi;
așa că stau aici și mărturisesc atât celor mici,
cât și celor mari. Nu spun nimic mai mult decât
ceea ce au spus profeții și Moise că se va
întâmpla – că Mesia va suferi și, ca primul care
va învia din morți, va aduce mesajul luminii
poporului său și neamurilor.”
Faptele Apostolilor 26:22,23***

Asigurarea învierii este una dintre temele foarte importante din Biblie și așa și trebuie să fie, altfel promisiunile lui Dumnezeu nu ar avea niciun efect. Cu toate acestea, pentru a înțelege de ce trebuie să existe învierea morților, este necesar mai întâi să discernem pe deplin natura morții. Biblia ne spune că moartea este o stare de uitare, de neexistență (Eclesiastul 9:5,6,10). Când omul perfect Adam a păcătuit, el a suferit pedeapsa pentru păcat, care era moartea (Geneza 2:17; Romani 5:12; 6:23). Starea morții a fost descrisă de Dumnezeu în felul următor: „În sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta, până te

vei întoarce în pământ, din care ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:19). Nu se menționa nimic despre viața de după moarte sau despre un „suflet” care nu era supus morții.

Adam era destinat să dispară pentru totdeauna, dacă nu ar fi fost dragostea și mila lui Dumnezeu, exprimate prin viața, moartea și învierea lui Isus. Învierea Lui era o garanție că planul lui Dumnezeu de înviere pentru toți va deveni realitate. Apostolul Pavel, în predica sa de pe Areopag, a spus că Dumnezeu „a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, prin omul pe care l-a rânduit, și a dat tuturor oamenilor o garanție în acest sens, înviindu-l din morți”. Faptele Apostolilor 17:31

Învierea lui Isus este necesară

Era extrem de important în planul lui Dumnezeu ca Isus să moară ca răscumpărare pentru Adam, dar era la fel de necesar ca El să învie din starea de moarte. Un Hristos sau Mesia mort nu ar fi putut împlini minunatele promisiuni ale Cuvântului lui Dumnezeu, precum cele cuprinse în Isaia 9:6,7: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat; și domnia lui va fi peste umerii Lui; și numele Lui va fi:

Minunat, Sfetnic, Dumnezeu puternic, Părinte veșnic, Prinț al păcii. Creșterea domniei Lui și pacea Lui nu vor avea sfârșit.” Ucenicii se așteptau ca această promisiune să se împlinească în timpul slujirii pământești a Domnului nostru, și de aceea erau atât de descurajați și deznădăjduiți când Isus a murit pe cruce. Ei nu înțelegeau că aceasta făcea parte din planul Tatălui Ceresc.

În prima zi a săptămânii, a treia zi după răstignirea lui Isus, El S-a arătat celor doi ucenici descurajați care se îndreptau spre Emaus (Luca 24:1,21). Ei L-au crezut un străin. În timp ce conversau, El i-a muștrătat blând pentru că nu au înțeles această parte importantă a planului Domnului, spunând: „O, nebunilor și înceteți la inimă, să credeți tot ce au spus profeții! Nu trebuia oare Cristos să sufere aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a tâlcuit în toate Scripturile lucrurile care se refereau la El.” (Luca 24:25-27). În cele patruzeci de zile care au urmat, ucenicii au ajuns să accepte și să creadă faptul că Isus a înviat din morți, dar abia după Cincizecime, când Duhul Sfânt a coborât asupra lor, au înțeles pe deplin importanța învierii în planul lui Dumnezeu de

împăcare. Acest lucru a fost demonstrat de predica lui Petru consemnată în Faptele Apostolilor 2:14-36.

Cuvântul „înviere” nu se găsește în Vechiul Testament, dar doctrina este învățată prin multe afirmații clare din Scriptură. În Iov 14:13-15 citim: „O, de m-ai ascunde în mormânt, de m-ai ține ascuns, până va trece mânia Ta, de mi-ai rândui un timp hotărât și Te-ai gândi la mine! ... Tu vei chema, și Eu îți voi răspunde; vei avea poftă de lucrarea mâinilor Tale.” Profetul Isaia a scris: „Morții tăi vor trăi, împreună cu trupul meu mort se vor ridica. Treziți-vă și cântați, voi care locuiți în țărână, căci roua voastră este ca roua ierburilor, și pământul va arunca morții.” (Isaia 26:19). Profetul Osea a scris: „Voi face o răscumpărare pentru ei din puterea mormântului; voi izbăvi ei de moarte: O, moarte, voi fi ciuma ta; O, mormânt, voi fi distrugerea ta.” Osea 13:14

Promisiunea făcută lui Avraam

Certitudinea absolută a învierii ne-a fost ilustrată într-un incident care a necesitat o înviere pentru ca o promisiune divină să aibă sens . Vorbim despre promisiunea lui Dumnezeu către Avraam, consemnată în Geneza 22:15-18. Ne amintim că Dumnezeu îi promisese lui Avraam un fiu care urma

să se nască din Sara (Geneza 17:19). Avraam așteptase mulți ani ca această promisiune să se împlinească, pentru că prin acest sămânță urmau să se împlinească toate celelalte promisiuni pe care Dumnezeu i le făcuse. Cu toate acestea, relatarea ne spune că, atunci când Isaac era tânăr, Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și ofere fiul ca jertfă arsă (Geneza 22:1,2). Credința lui Avraam în promisiunile lui Dumnezeu era atât de mare încât el credea că Dumnezeu îl va învia pe Isaac din morți, dacă va fi necesar, pentru a le împlini.

Această încredere a fost demonstrată în cuvintele lui Avraam către cei rămași la poalele muntelui, când le-a poruncit tinerilor: „Rămâneți aici cu măgarul, iar eu și băiatul vom merge până acolo să ne închinăm și ne vom întoarce la voi” (versetul 5). Apostolul Pavel, în Evrei 11:17-19, confirmă acest gând: „Prin credință, Avraam, când a fost încercat, a adus jertfă pe Isaac; și cel care primise promisiunile a adus jertfă pe singurul său fiu, despre care se spusese: „În Isaac ți se va numi sămânța”. El socotind că Dumnezeu era în stare să-l învieze chiar și din morți, de unde și l-a primit înapoi, ca simbol al lui I ”. Observăm că în această imagine Dumnezeu era reprezentat de Avraam, iar Isus era reprezentat de Isaac. Toate

promisiunile lui Dumnezeu către lume erau concentrate în Isus. Era necesar ca Isus să trăiască pentru a împlini aceste promisiuni, prin învierea Lui din morți.

Saduchei nu credeau în înviere. Ei au încercat să-L prindă pe Isus în capcană inventând o situație absurdă în care o femeie era soția a șapte soți decedați. Întrebarea adresată Domnului nostru era: în împărăție, a cui soție va fi ea? Isus a răspuns: „Vă înșelați, pentru că nu cunoașteți Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Căci în înviere, oamenii nu se însoară și nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în ceruri.” (Matei 22:23-30). Isus sublinia pur și simplu că în împărăție nu va exista căsătorie și, prin urmare, situația inventată de saduchei nu avea niciun sens. Cu toate acestea, Isus a văzut o ocazie de a sublinia eroarea din doctrina saducheiilor când a spus: „Dar, în ceea ce privește învierea morților, n-ați citit ce v-a spus Dumnezeu, zicând: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov»? Dumnezeu nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii.” versetele 31,32; Exodul 3:6

Saduchei știau că patriarhii erau morți de secole și își dădeau seama că Isus știa acest lucru. Au fost

nevoiți să recunoască că, dacă Dumnezeu era adevărat și de încredere, Avraam, Isaac și Iacov ar fi trebuit să fie readuși la viață pentru a se bucura din nou de această relație promisă cu Dumnezeu.

Un profet ca Moise

În Deuteronom 18:18,19, Moise a repetat cuvintele pe care Dumnezeu i le-a spus cu privire la împărăția care va funcționa sub un nou mijlocitor și un nou legământ. „Voi ridica un profet dintre frații lor, asemenea ție, și voi pune cuvintele Mele în gura lui; și el le va spune tot ce-i voi porunci. Și se va întâmpla că oricine nu va asculta cuvintele pe care le va spune în numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.”

Apostolul Petru, în Faptele Apostolilor 3:21-26, aplică această profeție a lui Moise la împărăție, numind-o „vremurile de restabilire a tuturor lucrurilor” și afirmând că acest timp minunat a fost vestit de Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi profeți de la începutul lumii. Apoi, el le-a reamintit ascultătorilor săi profeția originală „ ” rostită de Moise. Această minunată predică a lui Petru a fost ținută pe una dintre pridvoarele Templului. Printre ascultători se aflau căpetenia Templului și saducheii. Când Petru

și-a încheiat predica cu această afirmație: „Dumnezeu, după ce a înviat pe Fiul Său Isus, L-a trimis mai întâi la voi, ca să vă binecuvânteze și să vă întoarcă pe fiecare dintre voi de la nelegiuirile voastre”, căpetenia și saducheii s-au mâniat. S-au mâniat pentru că Petru a afirmat că Isus a înviat din morți și că, prin El, toți cei care erau în morminte vor învia pentru a beneficia de „vremurile de restabilire”. Relatarea continuă: „Pe când vorbeau poporului, au venit preoții, căpetenia templului și saducheii, fiind mânați de mânie că învățau poporul și propovăduiau prin Isus învierea din morți.” Faptele Apostolilor 4:1,2

Caracteristicile profetice ale Legământului Legii

Scripturile ne spun că multe caracteristici ale Legământului Legii dat națiunii Israel prefigurează evenimente viitoare. (1 Corinteni 10:11; Evrei 10:1). Descoperim că acest lucru este valabil în special în capitolul 23 din Leviticul, care făcea parte din Lege. În acest capitol, Domnul i-a dat lui Moise instrucțiuni cu privire la sărbătorile pe care națiunea trebuia să le respecte. În a paisprezecea zi a primei luni, ei trebuiau să sacrifice mielul de Paște, iar în a cincisprezecea zi, trebuiau să sărbătorească Sărbătoarea Azimelor, care dura șapte zile (Exod

12:6; Leviticul 23:5,6). Israelii au plecat din Egipt „în a cincisprezecea zi a primei luni, a doua zi după Paște” (Numeri 33:3). După ce au ajuns în țara lor și au cules roadele pământului, Domnul i-a poruncit lui Moise să sărbătorească o sărbătoare suplimentară. Citim: „Când veți ajunge în țara voastră și veți culege roadele pământului, în anul al cincilea după venirea (Numeri 33:3). După ce au ajuns în țara lor și au avut o recoltă de cereale, Domnul i-a poruncit lui Moise să îndeplinească un ritual suplimentar. Citim: „Când veți intra în țara pe care v-o dau și veți secera recolta ei, veți aduce preotului un snop din primele roade ale recoltei voastre: El va legăna snopul înaintea Domnului, ca să fie acceptat pentru voi; a doua zi după Sabat, preotul îl va legăna” (Leviticul 23:10,11). „Sabatul” menționat aici era adunarea sfântă care marca prima zi a sărbătorii azimelor.

Ca parte a ritualului, preotul mergea pe câmp, selecta grânele coapte, le aduna într-un snop și le lega într-un mănunchi. Se întorcea și, la altar, flutura mănunchiul înaintea Domnului ca ofrandă din primele roade ale recoltei. Acest act dădea marca începutul recoltei de grâne, care urma să dureze cincizeci de zile. versetele 15,16

Această caracteristică a sărbătorii a fost minunat profetică în cazul lui Isus. Isus avea datoria de a respecta perfect detaliile Legii. Ziua de 14 Nisan a început la apusul soarelui, iar la ceva timp după miezul nopții, Isus a fost arestat în Grădina Ghetsimani și predat lui Caiafa, apoi romanilor (Matei 26:47-75; 27:1-26). Relatarea din Marcu afirmă că El a fost răstignit la ora a treia, aproximativ la ora 9:00 dimineața, tot în ziua de 14 Nisan. Isus a stat pe cruce până la ora a noua, aproximativ la ora 3:00 după-amiaza, și a murit. (Marcu 15:25-37). Astfel, Isus a murit în aceeași zi, a 14-a zi a lunii Nisan, conform calendarului evreiesc, în care erau sacrificate mielurile de Paște ale Israelului. Pavel confirmă această legătură, spunând: „Cristos, Mielul nostru de Paște, a fost jertfit pentru noi.” 1 Corinteni 5:7

Trupul lui Isus a fost pus într-un mormânt înainte de apusul soarelui, în ziua de 14 Nisan. (Luca 23:53-55). Trupul a zăcut în mormânt toată ziua următoare, de la apusul soarelui până la apusul soarelui, care era Sabatul, sau ziua de 15 Nisan. (versetul 56). Apoi, foarte devreme dimineața – în prima zi a săptămânii, sau în a șaisprezecea zi a lunii Nisan – femeile au venit la mormânt și au descoperit că Isus înviase din morți (Luca 24:1-6; Marcu 16:1-6). Astfel,

Isus a devenit „primele roade” ale recoltei spirituale și „primele roade ale celor care au adormit” în moarte – adică primele roade ale învierii. (1 Corinteni 15:20). Ne-am putea gândi la preotul evreu care îndeplinea ritualul de a flutura snopul înaintea Domnului în dimineața zilei de 16 Nisan, în același timp în care Isus împlinea Legea prin învierea din morți.

Mărturia detaliată a lui Pavel

În vremea apostolului Pavel, ca și în vremea noastră, exista scepticism cu privire la învierea morților. Pentru a aborda această problemă, el a scris capitolul al cincisprezecelea din 1 Corinteni pentru a arăta că învierea promisă era o parte esențială și integrantă a planului de mântuire al lui Dumnezeu. În versetele de început ale capitolului, Pavel amintește bisericii din Corint că mesajul pe care le-l a proclamat era Evanghelia [greacă: o veste bună], iar prima și cea mai importantă parte a acelui mesaj era moartea și învierea lui Isus. „Căci v-am transmis mai întâi ceea ce și eu am primit, că Cristos a murit pentru păcatele noastre, conform Scripturilor; și că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, conform Scripturilor.” 1 Corinteni 15:3,4

Apostolul prezintă apoi învierea lui Isus ca pe un fapt, deoarece El a fost văzut de apostoli și apoi de peste cinci sute de frați, dintre cui cei mai mulți erau încă în viață la momentul scrierii epistolei lui Pavel. În cele din urmă, Domnul înviat a fost văzut de Pavel însuși pe drumul spre Damasc (versetele 5-8). În versetele 12-19, Pavel demonstrează că întreaga doctrină a învierii se bazează pe învierea lui Isus și, pentru că El a înviat, toți cei care sunt în mormintele lor vor învia și ei din morți. Dacă Isus nu ar fi înviat, atunci toți – chiar și ucenicii și urmașii Lui – ar fi încă în păcatele lor. Căci, chiar dacă Isus a murit pentru a lua locul lui Adam în moarte, era necesar ca El să trăiască din nou pentru a putea apărea în prezența lui Dumnezeu și a prezenta valoarea sau meritul ofrandei Sale de răscumpărare în mâinile dreptății divine.

Apostolul încheie această parte a argumentului său spunând: „Dar acum Cristos a înviat din morți și a devenit prima roadă a celor care au adormit. Căci, după cum prin om [Adam] a venit moartea, tot așa, prin om [Isus] a venit și învierea morților. Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi înviați”, adică tuturor celor d i li se va da ocazia, prin ascultare, să câștige viața veșnică. (versetele 20-22). Învierea va avea loc conform unui plan stabilit,

continuă Pavel: „Fiecare în ordinea cuvenită, mai întâi Hristos, ca prima roadă, apoi cei care sunt ai lui Hristos, în prezența Lui” (versetul 23). Cristos înseamnă uns, iar apostolul spune că cei unși, care urmează pașii lui Isus, vor învia primii. Acest lucru este logic și rezonabil, deoarece ei vor fi asociați cu Isus în împărăție ca regi și preoți. (Matei 19:28,29; Apocalipsa 20:6). Apoi, supușii împărăției, toți cei care sunt în mormintele lor, vor ieși din mormânt pentru a avea șansa la viață. Ioan 5:28,29

Trupurile trupești și trupurile spirituale

Apoi Pavel spune: „Dar cineva va zice: Cum învie morții și cu ce trup vin? ... Ceea ce semeni, nu semeni trupul care va fi, ci boabele goale, fie de grâu, fie de altă cereală; dar Dumnezeu le dă un trup după cum vrea El, și fiecărei semințe trupul ei propriu. Nu toată carnea este aceeași carne: ci este un fel de carne a oamenilor, altul al fiarelor, altul al peștilor și altul al păsărilor. Există, de asemenea, trupuri celeste și trupuri terestre: dar slava celor celeste este una, iar slava celor terestre este alta. Există o slavă a soarelui, o altă slavă a lunii și o altă slavă a stelelor: căci o stea diferă de alta în slavă. La fel este și învierea morților. Este semănat în putrezire; este

înviat în nepierire; este semănat în necinste; este înviat în slavă; este semănat în slăbiciune; este înviat în putere; este semănat trup natural; este înviat trup spiritual. Există un trup natural și există un trup spiritual.” 1 Corinteni 15:35-44

În această declarație a apostolului Pavel sunt folosite mai multe ilustrații, toate subliniind faptul că în înviere vor exista mai multe tipuri de trupuri, mai precis, cele cu trupuri de carne și cele cu trupuri spirituale. Tipul de trup pe care îl va avea fiecare individ depinde de ceea ce este semănat în moarte. „Acesta” despre care vorbește apostolul în versetul treizeci și opt este personalitatea sau caracterul pe care individul îl dezvoltă în această viață. Marea majoritate a rasei umane va avea un caracter care va fi cel mai potrivit pentru o viață aici, pe pământ. Prin urmare, ei vor avea un trup de carne. În împărăție, pământul va fi un loc glorios în care să trăiești, iar cei care vor dobândi viața veșnică aici, pe pământ, îl vor lăuda pe Dumnezeu în veșnicie pentru favoarea și binecuvântarea sa.

Cu toate acestea, în timpul prezent, de la Cincizecime, unii au aflat despre o provizie mai înaltă pentru viață, făcută posibilă prin sângele lui Isus. Răspunzând chemării de a umbla pe urmele Lui, ei

sunt invitați să-și transforme mintea și afecțiunile de la lucrurile pământești și să le îndrepte spre lucrurile spirituale. (Romani 12:1,2; Coloseni 3:1-3). Aceștia, în cursul călătoriei lor creștine, își transformă mintea prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Aplicând principiile acestuia în viața lor până la punctul în care dezvoltă o minte spirituală, care este caracterul pe care îl seamănă în moarte, aceștia vor primi un trup spiritual în înviere.

Apostolul își încheie explicația despre înviere afirmând că celor care sunt înviați la o natură spirituală li se acordă nemurirea. „Căci ceea ce este pieritor trebuie să îmbrace nepierirea, iar ceea ce este muritor trebuie să îmbrace nemurirea. Deci, când ceea ce este pieritor va îmbrăca nepierirea, iar ceea ce este muritor va îmbrăca nemurirea, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»”. (1 Corinteni 15:53,54). Ideea textului este că, atunci când lucrarea veacului prezent va fi încheiată și toți cei care vor avea natura divină vor fi înviați, atunci profeția din Isaia 25:6-10, pe care Pavel a citat-o parțial, se va împlini. Aceasta este o profeție despre împărăție și binecuvântările care vor curge asupra rasei umane atunci când

aceasta se va întoarce din țărâna pământului în înviere.

„El [Dumnezeu] va înghiți moartea în victorie; și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele; și mustrarea poporului Său o va îndepărta de pe tot pământul, căci Domnul a vorbit. Și se va spune în ziua aceea: Iată, acesta este Dumnezeul nostru; noi L-am așteptat, și El ne va mântui; acesta este Domnul; noi L-am așteptat, ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui.” (Isaia 25:8,9). Să ne bucurăm, așadar, de certitudinea învierii, despre care au vorbit profeții, Isus și apostolii credincioși. Slavă lui Dumnezeu pentru această înțelegere!

Profetul lui Dumnezeu amenințat

***Versetul cheie: „De aceea, îndreptați-vă căile și faptele voastre și ascultați de glasul Domnului, Dumnezeului vostru; și Domnul se va pocăi de răul pe care l-a pronunțat împotriva voastră.”
Ieremia 26:13***

***Pasaje biblice selectate:
Ieremia 1:6-10; 26:8-15***

Expresia „a spune adevărul puterii” a fost evidențiată în mișcările pentru drepturile civile și împotriva războiului din mijlocul secolului al XX-lea. Cu toate acestea, conceptul pe care îl cuprinde, care încurajează indivizii să se pronunțe împotriva autorității chiar și atunci când acest lucru poate fi dificil sau riscant, există de mii de ani. Conceptul se regăsește chiar și în Biblie, poate nicidecum mai puternic decât în răspunsul lui Isus către Pilat din

Pont, care avea autoritatea de a-l condamna la moarte. Răspunzând la întrebarea lui Pilat adresată lui Isus: „Ești tu Împăratul iudeilor?”, Isus a răspuns: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta ; dacă împărăția mea ar fi din lumea aceasta, atunci slujitorii mei ar lupta ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum împărăția mea nu este de aici. Pilat i-a zis: „Atunci ești tu rege?” Isus a răspuns: „Tu zici că eu sunt rege. Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.” Ioan 18:33, 36, 37

Lecția de astăzi prezintă un alt exemplu de „a spune adevărul puterii” din viața profetului Ieremia. Chemat să fie profet la o vârstă fragedă, Iehova l-a asigurat pe Ieremia că va profeti poporului lui Iuda, în ciuda faptului că era tânăr. Domnul a spus: „Nu spune: «Sunt un copil», căci la oricine te voi trimite, te vei duce, și orice îți voi porunci, vei vorbi. ... Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta; iată, astăzi te-am pus peste neamuri și peste împărății, ca să smulgi, să dăruiești, să distrugi și să răstorni, să zidești și să sădești.” Ieremia 1:7,9,10

În întreaga Biblie găsim un model al Israelului care respinge și, în unele cazuri, ucide profeții trimiși de Iehova. Mesajele care chemau la pocăință, avertizau

asupra judecății divine, expuneau ipocrizia și falsa dreptate și contradicțiile credințelor și acțiunilor populare erau suficiente pentru a provoca poporul să amenințe mesagerii aleși de Iehova.

Când Ieremia a profețit împotriva orașului Ierusalim și a Templului lui Israel, „preoții și profeții au vorbit prinților și întregului popor, zicând: Omul acesta merită să moară, căci a profețit împotriva acestui oraș, după cum ați auzit cu urechile voastre”. Ieremia a răspuns: „Faceți cu mine cum vi se pare potrivit. Dar să știți cu certitudine că, dacă mă veți omorî, veți aduce cu siguranță sânge nevinovat asupra voastră și asupra acestui oraș. ... Cu toate acestea, Ahikam, fiul lui Șafan, l-a susținut pe Ieremia, așa că acesta nu a fost predat poporului pentru a fi omorât”. Ieremia 26:11, 14, 15, 24

Fie ca exemplul misiunii lui Ieremia de a „spune adevărul celor puternici” să fie o încurajare pentru fiecare dintre noi să predicăm cu încredere Evanghelia atunci când aceasta nu pare populară. Mesajul nostru a fost transmis personal de Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-l -i să păzească tot ce v-am poruncit;

și fiți siguri de aceasta: Eu sunt cu voi în toate zilele,
până la sfârșitul veacului.” Matei 28:19,20

Răul în țară

Versetul cheie: „Le-am poruncit aceasta, zicând:
**Ascultați de glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul
vostru, iar voi veți fi poporul Meu; și umblați în
toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să vă fie
bine.”**

Ieremia 7:23

Pasaje biblice selectate:
Ieremia 7:1-11, 21-23

Porunca din versetul cheie este o scurtă reformulare a celor din Exodul 19:5, Leviticul 26:3-12 și Deuteronomul 5:33. Dacă Israelul ar fi păzit poruncile lui Iehova, ar fi trăit și ar fi prosperat în țara care le fusese dată. Acest lucru era valabil chiar și după ce Israelul a fost împărțit în triburile din nordul Israelului și triburile din sudul Iudeei. Ascultarea a fost întotdeauna cea mai importantă cerință a legământului dintre Dumnezeu și poporul său ales, nu sacrificiul. După ce a căzut din nou în închinarea la zei falși, poporul lui Iuda d , a căutat siguranță față

de judecata lui Iehova venind la Templu și aducând jertfe.

În Scriptura aleasă de astăzi citim cuvântul lui Iehova rostit prin gura lui Ieremia, care afirma că ascultarea era superioară sacrificiului din Templu: „Ascultați cuvântul Domnului, voi toți, popor al lui Iuda, care intrați pe aceste porți pentru a vă închina Domnului. Iată ce spune Domnul Atotputernic, Dumnezeuul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele voastre, și vă voi lăsa să trăiți în acest loc. Nu vă încredeți în cuvinte înșelătoare și nu spuneți: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului! Dacă vă schimbați cu adevărat căile și faptele și vă purtați drept unii cu alții, dacă nu asupriți străinul, orfanul sau văduva și nu vărsați sânge nevinovat în acest loc și dacă nu urmați alți dumnezei spre propriul vostru rău, atunci vă voi lăsa să trăiți în acest loc, în țara pe care am dat-o strămoșilor voștri pentru totdeauna. Dar iată, voi vă încredeți în cuvinte înșelătoare care nu au nicio valoare. Veți fura și veți ucide, veți comite adulter și sperjur, veți arde tămâie lui Baal și veți urma alți dumnezei pe care nu i-ați cunoscut, iar apoi veți veni și veți sta înaintea mea în această casă, care poartă Numele meu, și veți spune: „Suntem în siguranță – în siguranță să facem toate aceste lucruri detestabile?” A devenit această

casă, care poartă Numele meu , o vizuină de tâlhari pentru voi? Dar eu am vegheat! declară Domnul.”
Ieremia 7:2-11

Aceste cuvinte puternice arată că niciun obicei religios și niciun sacrificiu în Templu nu ar aduce beneficii dacă Iuda nu și-ar îndrepta căile rele. Nimeni nu putea pretinde că este interesat de mântuirea gratuită în timp ce practica păcatul cunoscut sau trăia neglijând datoria recunoscută. Acesta era răul din împărăția lui Iuda împotriva căruia Ieremia s-a pronunțat. Ei credeau că Templul pe care îl profanau le va fi protecție, proclamând: „Acesta este Templul Domnului!”

Această avertizare împotriva pretinderii favorii lui Dumnezeu fără ascultare de Cuvântul Său este la fel de adevărată astăzi ca și în zilele lui Ieremia. Nu putem trăi șase zile pe săptămână în neascultare și apoi să pretindem mântuirea în ziua Sabatului într-o biserică, afirmând că Cristos este acolo pentru a ne mântui. „Să continuăm în păcat, ca harul să se înmulțească? Nicidecum”, a spus Pavel. (Romani 6:1,2). Crucea lui Cristos, împreună cu eforturile sincere de a asculta, constituie remediul cel mai eficient împotriva unor astfel de sentimente

otrăvitoare. Fiul lui Dumnezeu S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, pentru a arăta excelența legii divine, dar și răul păcatului. (Romani 7:13). Să nu ne gândim niciodată că putem face rău fără consecințe.

Un nou legământ promis

Versetul cheie: „Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel: După acele zile, zice Domnul, voi pune legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.”
Ieremia 31:33

Pasaje biblice selectate:
Ieremia 31:27-34

După ce a fost eliberat din robia egipteană, Dumnezeu a promis că Israelul va fi „un popor ales... mai presus de toate popoarele”, „un regat de preoți și un neam sfânt”, dacă va asculta de vocea Lui și va păzi legământul Lui (Exodul 19:5,6). Auzind aceste cuvinte, „tot poporul a răspuns împreună și a zis: «Tot ce a vorbit Domnul, vom face. Moise a transmis cuvintele poporului Domnului.» versetul 8

În ciuda promisiunii de ascultare față de legământul lor, poporul Israel și-a încălcat în repetate rânduri jurământul. Ca rezultat e al neascultării lor, în lecția

noastră Ieremia vorbește atât casei lui Israel, cât și casei lui Iuda despre un nou legământ care va fi stabilit în viitor. (Ieremia 31:31). Acest legământ va fi superior primului, deoarece Dumnezeu îl va scrie în inimile lor, în loc să-l scrie pe table de piatră. Apostolul Pavel explică scopul legământului inițial: „legea” nu era menită să ofere mântuirea, ci să fie o măsură temporară menită să-i călăuzească pe oameni către mântuirea finală găsită prin credința în Isus Cristos.

Atunci Legea este contrară promisiunilor lui Dumnezeu? Cu siguranță că nu! Căci dacă ar fi fost dată o lege care să poată da viață, atunci neprihănirea ar fi venit într-adevăr prin Lege. Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca promisiunea prin credința în Isus Cristos să fie dată celor care cred. Înainte de venirea credinței, eram ținuți captivi sub lege, închiși până când credința care urma să vină avea să fie revelată. Așadar, legea a fost păzitorul nostru până la venirea lui Cristos, pentru ca noi să fim socotiți neprihăniți prin credință.” Galateni 3:21-24

Acest Noul Legământ pe care Ieremia l-a profețit va necesita un mijlocitor pentru a împăca înstrăinarea dintre Dumnezeu și Israel din cauza neascultării.

Moise a fost mijlocitorul legământului inițial, dar Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu, Isus, ca să fie mijlocitorul mai bun al acestui legământ nou și mai bun. (Deuteronom 18:15-19; Faptele Apostolilor 3:22,23; 1 Timotei 2:5). Noul Legământ va fi mai întâi cu Israel, dar în cele din urmă va include întreaga omenire în timpul împărăției de o mie de ani a lui Cristos. (Apocalipsa 22:17; 20:6). El va necesita ascultarea fiecărei persoane care va profita de oferta de viață a Noului Legământ.

În timpul prezent, Dumnezeu cheamă un popor să devină mireasa lui Cristos, cu scopul de a binecuvânta pe toți oamenii în împărăția mesianică. „Prin har ați fost mântuiți. Și Dumnezeu ne-a înviat împreună cu Cristos și ne-a așezat împreună cu El în locurile cerești, în Hristos Isus, pentru ca în veacurile viitoare să arate bogățiile nemăsurate ale harului Său, exprimate în bunătatea Sa față de noi în Hristos Isus.” (Efeseni 2:5-7). Dezvoltarea clasei bisericesti nu se face sub Noul Legământ cu ajutorul unui mijlocitor. Mai degrabă, apostolul Ioan ne spune: „Avem un mijlocitor [mângâietor sau ajutor, nu mijlocitor] la Tatăl, pe Isus Hristos, cel neprihănit.” 1 Ioan 2:1

Să fim credincioși speranței noastre de a readuce întreaga rasă umană în armonie cu Tatăl Ceresc prin Noul Legământ. Apocalipsa 21:1-5

Recuperarea prezisă

***Versetul cheie: „În cetățile din munți, în cetățile din vale, în cetățile din sud, în țara lui Beniamin, în împrejurimile Ierusalimului și în cetățile lui Iuda, turmele vor trece din nou sub mâinile celui care le numără, zice Domnul.”
Ieremia 33:13***

***Pasaje biblice selectate:
Ieremia 33:1-13***

Versetul cheie de astăzi se referă la relația lui Iehova cu națiunea Israel, poporul său ales. Israelul jurase să rămână ascultător sub un legământ de legi și porunci în schimbul îngrijirii și binecuvântării divine. Ei erau îngrijiți de Dumnezeu așa cum un păstor își îngrijește turma. David a scris: „Domnul este păstorul meu. El îmi dă tot ce am nevoie.” (Psalmii 23:1). Profetul Isaia proclamă aceeași relație între Creator și poporul său ales: „El are grijă de turma sa ca un păstor. El adună mieii în brațele sale. El îi poartă aproape de inima sa. El îi conduce cu blândețe pe cei care au pui.” Isaia 40:11

Problemele Israelului proveneau adesea de la păstorii egocentrice numiți de Dumnezeu: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că voi ați părăsit turma Mea și ați lăsat-o să fie atacată de toate fiarele sălbatice. Și, deși erați păstorii Mei, nu ați căutat oile Mele când s-au rătăcit. V-ați îngrijit de voi înșivă și ați lăsat oile să moară de foame.” Ezechiel 34:8

Totuși, nu toți păstorii lui Israel au ignorat instrucțiunile lui Iehova. Mulți profeți au fost credincioși în a spune poporului că Dumnezeu va trimite într-o zi un păstor care va restabili locul lui Israel printre toate națiunile. „Atunci voi numi peste ei un singur păstor, care îi va paște, un conducător ca servitorul Meu David; el îi va paște și va fi păstorul lor.” Ezechiel 34:23

Israelii credincioși care erau atenți la mesagerii lui Dumnezeu știau că David era o prefigurare a Mesiei care urma să vină. Maria, mama lui Isus, a înțeles repede când un înger i-a apărut cu vestea că va naște un copil special: „Vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu, pe care îl vei numi Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt. Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui său David.” Luca 1:31,32

Cuvântul „spune” din versetul nostru cheie înseamnă a număra. Mesajul lui Ieremia este că Israelul, deși a păcătuit grav, va fi din nou numărat printre oile lui Iehova. Pavel afirmă că Evanghelia este „mai întâi pentru iudei, apoi pentru greci [neamuri]”. (Romani 1:16). Acest verset, împreună cu altele, precum Faptele Apostolilor 13:46 și Romani 11:25,26, subliniază faptul că planul lui Dumnezeu pentru mântuire implică o prioritate pentru poporul evreu, deoarece ei au fost primii destinatari ai promisiunilor și legământului divin. Cu toate acestea, ei nu erau oile lui Isus despre care El a vorbit în Ioan capitolul 10.

Răspunzând la întrebarea lor dacă era Mesia, Isus a spus: „V-am spus, dar voi nu credeți. Lucrările pe care le fac în numele Tatălui meu mărturisesc despre mine, dar voi nu credeți, pentru că nu sunteți oile mele. Oile mele ascultă glasul meu; eu le cunosc, și ele mă urmează. Eu le dau viața veșnică și nu vor pieri niciodată; nimeni nu le va smulge din mâna mea. Tatăl meu, care mi le-a dat, este mai mare decât toți; nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui meu.” Ioan 10:24-29

Ghedeon, Ieftae și Samson

***„Când Domnul le-a ridicat judecători, Domnul era cu judecătorul și i-a izbăvit din mâna dușmanilor lor în toate zilele judecătorului.”
Judecători 2:18***

Timp de câteva secole după moartea lui Iosua, în Israel nu au existat aranjamente guvernamentale clare. Se consemnează că în această perioadă fiecare făcea ceea ce îi părea „drept în ochii lui”. (Numeri 33:52-56; Judecători 21:25). În cea mai mare parte, tendința era spre nelegiuire și închinarea la dumnezei falși. Ca pedeapsă pentru căile lor rele, Dumnezeu a permis ca israeliții să fie asupriți de dușmanii lor, pe care nu îi alungaseră complet din țara Canaanului, așa cum le poruncise El. (Judecători 2:13-15). „Cu toate acestea, Domnul a ridicat judecători, care i-au izbăvit din mâna celor care îi jefuiau” (versetul 16). În acest articol, intitulat „ ” (Cinci judecători ai lui Dumnezeu), vom examina viețile a trei judecători credincioși: Ghedeon, Ieftae și Samson.

Ghedeon a fost al cincilea judecător al Israelului. Când este menționat pentru prima dată, el este vizitat de un înger în timp ce treiera „grâul lângă teasc, pentru a-l ascunde de madianiți”, care oprimasera Israelul timp de șapte ani. Îngerul i-a spus lui Ghedeon: „Domnul este cu tine, viteazule!” (Judecători 6:11,12). Răspunsul lui Ghedeon către înger nu a fost prea entuziast. Îi era greu să înțeleagă cum, în circumstanțele date, se putea spune că Domnul era cu el sau, de fapt, cu vreunul dintre israeliți. El l-a întrebat pe înger: „Dacă Domnul este cu noi, de ce ni s-au întâmplat toate acestea? Unde sunt toate minunile despre care ne-au povestit părinții noștri, spunând: «Nu ne-a scos Domnul din Egipt? Dar acum Domnul ne-a părăsit și ne-a dat în mâinile madianiților?»” versetul 13

Acest răspuns nu indică neapărat că Ghedeon se îndoia de afirmația îngerului, ci poate că era pur și simplu modul lui de a obține mai multe informații. Ghedeon a raționat că, dacă Dumnezeu a făcut minuni în trecut pentru a-și elibera poporul, ar trebui să poată face acest lucru din nou, și voia să fie sigur că acest lucru se va întâmpla. Domnul i-a răspuns lui Ghedeon prin înger: „Du-te cu puterea aceasta a ta și vei salva pe Israel din mâna madianiților: nu te-

am trimis Eu?” Această asigurare nu l-a convins pe Ghedeon, pentru că el a răspuns: „Cum pot să salvez pe Israel? Iată, familia mea este săracă în Manase, și eu sunt cel mai mic în casa tatălui meu.” versetele 14,15

Aici Gideon dă dovadă de umilința caracteristică tuturor celor pe care Domnul i-a folosit în slujba Sa. Familia lui era săracă și, evident, circumstanțele erau de așa natură încât Gideon era făcut să se simtă neimportant în familie, de aceea a fost surprins și ezitant când Domnul l-a ales să fie eliberatorul poporului Său. Dumnezeu l-a liniștit pe acest om umil, spunându-i: „Cu siguranță voi fi cu tine și vei lovi pe madianiți ca un singur om.” (Judecători 6:16). Când sunt asigurați de Domnul că „Cu siguranță voi fi cu voi”, chiar și cei mai umili și mai slabi dintre oameni devin viteji și curajoși dacă au credință în El, dar credința lui Ghedeon avea nevoie de întărire. El nu se îndoia de Domnul, dar voia să fie sigur că era Dumnezeul lui Israel cel care comunica cu el; așa că a răspuns din nou: „Dacă acum am găsit har în ochii tăi, arată-mi un semn că într-adevăr Tu ești cel care îmi vorbește” (versetul 17).

Atunci Gideon i-a cerut îngerului Domnului să nu plece „până nu vin la tine, să-ți aduc darul meu și să-

„I pun înaintea ta”. Mesagerul a promis că va rămâne. „Ghedeon a intrat, a pregătit un ied [un ied tânăr] și turte nedospite dintr-o efă de făină; a pus carnea într-un coș, a pus supa într-o oală, le-a adus sub stejar și le-a prezentat” (versetele 18, 19). Atunci mesagerul lui Dumnezeu i-a spus lui Ghedeon: „Ia carnea și turta nedospită, pune-le pe această piatră și toarnă supa. Și el a făcut așa. Atunci îngerul Domnului a întins capătul toiagului pe care îl avea în mână și a atins carnea și turta nedospită; și a ieșit foc din piatră și a mistuit carnea și turta nedospită. Apoi îngerul Domnului a dispărut dinaintea lui.” versetele 20,21

Îngerul Domnului i se arătase lui Ghedeon sub formă umană. Manifestarea miraculoasă a puterii divine și dispariția bruscă a mesagerului ceresc l-au făcut pe Ghedeon să-și dea seama cu cine vorbește. Atunci el a zis: „Vai, Doamne Dumnezeule! Căci am văzut pe îngerul Domnului față în față. Și Domnul i-a zis: „Pace ție! Nu te teme, nu vei muri.” versetele 22,23

Distrugerea cultului lui Baal

Acum că Ghedeon fusese asigurat că binecuvântarea Domnului era cu el, era gata să continue sarcina de a elibera israeliții de madianiți. O

pregătire necesară pentru aceasta era distrugerea cultului lui Baal în țară. Aceasta a fost o încercare grea pentru Ghedeon, deoarece propriul său tată înființase un altar pentru acest cult păgân.

Îngerul Domnului i-a spus: „la vițelul tatălui tău, cel de-al doilea vițel de șapte ani, și dărmă altarul lui Baal pe care îl are tatăl tău și taie pădurea [copacii sacri folosiți în cultul idolilor] care se află lângă el. Și clădește un altar Domnului, Dumnezeului tău, pe vârful acestei stânci, în locul rânduit, și ia al doilea vițel și adu un jertfă arsă cu lemnul din pădurea pe care o vei tăia.” Judecători 6:25,26

Ghedeon a îndeplinit aceste instrucțiuni. El a apelat la ajutorul a zece dintre slujitorii săi „și a făcut cum îi spusese Domnul”. El a îndeplinit instrucțiunile noaptea, deoarece se temea de reacția familiei tatălui său și a considerat că ar fi mai bine să termine totul înainte ca ei să afle. Ghedeon nu a subestimat reacția violentă a închinătorilor lui Baal . Când „bărbații din cetate” au aflat ce se întâmplase și că Ghedeon era responsabil, au cerut ca el să moară. versetele 27-30

Ei i-au cerut acest lucru tatălui lui Ghedeon, loas. Cu toate acestea, loas, deși el însuși ridicase altarul lui Baal și pădurea pe care fiul său le distrusese, le-a

Octombrie 2025 37

răspuns celor care cereau moartea lui Ghedeon: „Vreți să pledați pentru Baal? Vreți să-l salvați? Cine va pleda pentru el, să fie omorât până dimineața; dacă este dumnezeu, să pledeze pentru sine, pentru că cineva i-a dăruit altarul.” Judecători 6:31

Ioas fusese evident impresionat de faptul că Baal nu putuse împiedica distrugerea propriului altar. În mod înțelept, simpatia lui se îndrepta spre Ghedeon, iar încrederea lui în Dumnezeul lui Israel creștea în . „În ziua aceea”, Ioas și-a numit fiul „Ierubbaal [ebraică: să se lupte Baal], zicând: Să pledeze Baal împotriva lui, pentru că a dăruit altarul lui.” versetul 32

O armată adunată

A apărut o criză imediată. Se consemnează că „atunci s-au adunat toți madianiții, amaleciții și copiii răsăritului, au trecut și au tăbărit în valea Izreel. Dar Duhul Domnului a venit peste Gideon”. El a sunat din trâmbița, și oamenii din casa tatălui său s-au adunat la el. De asemenea, a trimis mesageri „prin toată Manase, care s-a adunat și el după el; și a trimis mesageri la Așer, la Zabulon și la Neftali, și ei au venit să-i întâmpine.” (versetele 33-35). Lucrurile se

mișcau rapid, și Gideon s-a trezit în curând înconjurat de o armată gata să-i urmeze conducerea într-un atac asupra dușmanilor lui Israel. Pentru cineva care fusese considerat cel mai mic în casa tatălui său, aceasta trebuie să fi fost o întorsătură de situație destul de copleșitoare pentru Gideon; și nu este de mirare că a simțit nevoia unei asigurări suplimentare din partea Domnului.

„Gideon a zis lui Dumnezeu: «Dacă vei salva pe Israel prin mâna mea, cum ai spus, iată, voi pune o lână pe podea; și dacă roua va fi numai pe lână, iar pământul din jurul ei va fi uscat, atunci voi ști că vei salva pe Israel prin mâna mea, cum ai spus»” (versetele 36, 37). Domnul a fost răbdător cu Ghedeon și i-a onorat cererea. A doua zi dimineață, când a examinat lâna, aceasta era complet udă, conținând, după cum se menționează în relatare, „un vas plin cu apă”, în timp ce pământul din jurul ei era uscat. Acest lucru ar fi trebuit să fie foarte convingător, dar Ghedeon nu era pe deplin satisfăcut. Pentru a se asigura de două ori, el a inversat condițiile, cerându-l Domnului, la a doua încercare, să lase lâna să rămână uscată și roua să cadă pe pământul din jur.

Ghedeon și-a dat seama că cerea prea mult și i-a spus lui Dumnezeu: „Nu te mânia împotriva mea, și voi vorbi doar o singură dată”. Din nou, Domnul a onorat cererea lui Ghedeon, „căci lâna era uscată, iar roua era pe tot pământul” (versetele 39, 40). Trebuie să ne amintim că Ghedeon a trăit într-o perioadă din istoria Israelului în care națiunea se îndepărtase de Dumnezeu și se deda idolatriei, fiind oprimat de dușmanii săi timp de mulți ani. El nu avea aproape deloc experiență personală sau observații pe care să-și bazeze credința în Domnul. La fel ca Moise după cei patruzeci de ani petrecuți în Madian, Ghedeon avea nevoie de asigurări în diferite moduri că fusese chemat să-și elibereze poporul.

Tocmai această lipsă de încredere în sine i-a permis Domnului să-l folosească pe Ghedeon în mod atât de minunat. Cu toate acestea, Domnul voia să-l învețe o altă lecție, și anume că nu trebuie să se bazeze pe puterea numerică. Dumnezeu i-a spus că armata pe care o adunase era mult prea mare. „poporul care este cu tine este prea mare pentru ca Eu să-i dau pe madianiți în mâinile lor, ca nu cumva Israel să se laude împotriva Mea, zicând: «Mâna mea m-a salvat».” Judecători 7:2

Dimensiunea inițială a armatei de voluntari care s-a pus la dispoziția lui Ghedeon era de treizeci și două de mii. Sub îndrumarea Domnului, el le-a spus oamenilor săi că oricare dintre ei care se temea să se întoarcă acasă. „Și s-au întors din popor douăzeci și două de mii; și au rămas zece mii.” (versetul 3). Atunci Domnul i-a spus lui Ghedeon: „Încă sunt prea mulți oameni. Du-i la apă, și acolo îi voi selecta pentru tine. Dacă voi spune: „Acesta va merge cu tine”, el va merge; dar dacă voi spune: „Acesta nu va merge cu tine”, el nu va merge.” versetul 4

Testul era simplu. Separați-i pe cei care lapă apa cu limba, ca un câine, de cei care îngenunchează să bea.” Doar trei sute din cei zece mii au lapă apa, „punându-și mâna la gură”, și astfel au putut să fie atenți în timp ce beau. Acești trei sute urmau să constituie întreaga armată pe care Ghedeon urma să o conducă împotriva madianiților. versetele 5-7

Întăriți și mai mult

O armată uriașă a dușmanilor lui Israel se instalase în tabără în valea Izreel. Fără îndoială, Ghedeon avea nevoie de o asigurare suplimentară că o astfel de forță armată putea fi învinsă de doar trei sute de oameni. „În aceeași noapte”, Domnul i-a poruncit lui

Ghedeon să-l ia cu el pe Phurah, servitorul său, în tabăra madianiților, „și vei auzi ce spun ei”. Domnul i-a spus că ceea ce va auzi îi va da curaj pentru atacul care urma să aibă loc mai târziu. versetele 9-11

Această vizită în rândurile madianiților a fost făcută noaptea și a trecut neobservată de paznicii lor. „Ghedeon a sosit tocmai când un om îi povestea unui prieten visul său. Am avut un vis, spunea el. O pâine rotundă de orz a căzut în tabăra madianiților. A lovit cortul cu atâta forță încât cortul s-a răsturnat și s-a prăbușit. Prietenul său a răspuns: „Nu poate fi altceva decât sabia lui Ghedeon, fiul lui Ioas, israelitul. Dumnezeu a dat madianiții și întreaga tabără în mâinile lui” (versetele 13, 14). Auzind povestea acestui vis și interpretarea lui, Ghedeon a primit asigurarea de care avea nevoie că mica trupă de trei sute de oameni pe care Dumnezeu o alesese să fie armata lui putea într-adevăr să-i învingă pe madianiți. Întorcându-se la soldații lui, el a spus: „Sculați-vă și luați-vă armele, căci Domnul a dat în mâinile voastre oastea lui Madian” (versetul 15).

Cei trei sute de soldați ai lui Ghedeon nu primiseră arme, dar acum el le dădu fiecăruia o trâmbiță, un

ulcior de lut și o lampă sau o torță, care trebuia pusă în ulcior. Este îndoielnic că vreo altă armată din istoria omenirii a fost echipată astfel. Deși relatarea nu spune acest lucru, nu există nicio îndoială că metoda de luptă și planul de atac al lui Ghedeon erau îndrumate de Domnul. După ce le-a dat armele, Gideon și-a împărțit trupele în trei grupuri, desfășurându-le pe versanții dealurilor care înconjurau oastea lui Madian, care era tăbărâtă în valea de jos. Gideon și-a luat locul lângă una dintre micile companii. Judecători 7:16

El le-a dat tuturor instrucțiuni să facă la fel ca el. Când el va sufla în trâmbiță, ei vor sufla și ei în trâmbițele lor. În același timp, vor sparge ulcioarele în care ascundeau torțele. Apoi vor striga: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon!” (versetele 17, 18). Midianitul care interpretase mai devreme visul tovarășului său spusese: „Nu poate fi altceva decât sabia lui Ghedeon”. Probabil că mulți dintre midianiti auziseră despre acest vis și despre interpretarea lui; așa că, când au auzit strigătul celor trei sute de „”, au crezut cu siguranță că visul se împlinea.

Se pare că strategia lui Ghedeon era mai complexă decât părea la prima vedere. Deși armata lui era mică, el o dispusese în așa fel încât să înconjoare

practic tabăra madianiților. În mod obișnuit, numai căpitanii unei armate sunau din trâmbițe și purtau torțe, iar pentru madianiți, auzind sunetul a trei sute de trâmbițe și văzând trei sute de torțe pâlpâind în jurul lor, cu siguranță le-ar fi dat impresia că erau atacați de o armată formidabilă. Astăzi am putea numi o astfel de strategie „război psihologic”.

Când cei trei sute au sunat din trâmbițe, au spart ulcioarele, au aprins torțele și au strigat „sabia Domnului și a lui Ghedeon”, frica și panica s-au răspândit în rândurile inamicului. „Domnul a întors sabia fiecăruia împotriva fratelui său, în toată oștirea” (versetele 19-22). În timp ce madianiții se atacau între ei, au fugit. Israelii i-au urmărit, capturându-i și ucigându-i în cele din urmă pe prinții și regii lor (Judecători 7:23-25; 8:1-21). Victoria Israelului a fost completă.

Ghedeon este unul dintre cei mai umili și, în același timp, cei mai capabili oameni de stat din Biblie. Când îngerul Domnului i-a vorbit pentru prima dată, el a explicat că era cel mai mic din casa tatălui său și a păstrat acest spirit de umilință. El a auzit pe madianiți folosind expresia „sabia lui Ghedeon”, dar când și-a instruit mica armată să o folosească ca strigăt de

luptă, a adăugat numele lui Dumnezeu și l-a pus pe primul loc: „Sabia Domnului și a lui Ghedeon”.

Când victoriile sale au fost complete, „oamenii lui Israel au zis lui Ghedeon: Domnește peste noi, tu și fiul tău, și fiul fiului tău, căci tu ne-ai izbăvit din mâna lui Madian”. Totuși, și aici se manifestă din nou umilința și perspectiva corectă a lui Ghedeon. El a răspuns la această cerere, spunând: „Nu voi domni peste voi, nici fiul meu nu va domni peste voi; Domnul va domni peste voi” (Judecători 8:22,23). Astfel, acest judecător credincios al Israelului a ținut din nou pe Domnul înaintea poporului său, subliniind că numai prin ascultarea de El puteau spera să rămână liberi și prosperi.

Rezultatele exemplului lui Ghedeon și ale judecății sale credincioase au durat doar cât a trăit el. „Imediat după moartea lui Ghedeon, ... copiii lui Israel s-au întors din nou și s-au dedat curvierii după Baali și și-au făcut zeu pe Baal-Berit . Copiii lui Israel nu și-au adus aminte de Domnul, Dumnezeul lor, care îi izbăvisese din mâinile tuturor dușmanilor lor din jur; nici nu au arătat bunătate casei lui Ierubbaal, adică lui Ghedeon, după toată bunătatea pe care el o arătase lui Israel.” Judecători 8:33-35

leftae și fiica sa

După moartea lui Ghedeon și răutatea fiului său Abimelec, Domnul a ridicat o serie de judecători pentru a conduce treburile lui Israel, dar se dau puține sau deloc informații despre ei până ajungem la leftae, un fiu al lui Gilead. leftae este prezentat ca fiind un om puternic și viteaz, dar a fost ostracizat de frații săi pentru că era fiul unei „femei străine” și „a fugit de frații săi și a locuit în țara Tob”. Judecători 11:1-3

Abilitatea lui leftae ca lider și militar a fost recunoscută aparent chiar și de cei care se considerau superiori din punct de vedere social. Când Israelul a fost asuprit de amoniți, bătrânii l-au căutat pe leftae și i-au cerut ajutorul, promițându-i conducerea națiunii după ce îi va învinge pe amoniții „ ”. leftae a acceptat cu reticență și a ieșit victorios, la fel cum au făcut-o și alți generali militari înaintea lui, când binecuvântarea Domnului era asupra lor. versetele 4-32

Cu toate acestea, numele lui leftae este proeminent în înregistrările sacre nu datorită expertizei sale militare, ci datorită unui jurământ pe care l-a făcut

Domnului în anticiparea victoriei care îi va fi dată prin ajutorul divin. Jurământul era că orice va ieși primul din casa lui când se va întoarce din luptă va fi oferit Domnului ca sacrificiu. versetele 30,31

Când Ieftae s-a întors din luptă, fiica sa cea mică, singurul său copil, a fost prima care a ieșit din casă să-l întâmpine. Relatarea spune: „Când a văzut-o, și-a sfâșiat hainele și a zis: «Vai, fiica mea! M-ai distrus complet! Mi-ai adus nenorocirea! Căci am făcut un jurământ Domnului și nu-l pot retrage.» versetele 34,35

Printre nobilii lui Israel, a face un jurământ înaintea Domnului era un lucru foarte serios. Solomon a scris că este mai bine să nu juri, decât să juri și să nu te ții de jurământ (Eclesiastul 5:4,5). Ieftae împărtășea acest punct de vedere; și, deși jurământul său s-a dovedit a fi mult mai costisitor decât se așteptase, odată ce și-a asumat o obligație atât de solemnă, nu a văzut nicio cale de a o schimba. Fiica lui nu s-a revoltat. Ea a înțeles situația și a cerut doar două luni în care, după cum se menționează în relatare, „să mă pot urca și coborî pe munți și să-mi plâng virginitatea, eu și prietenele mele”. Ieftae i-a îndeplinit această cerere. După cele două luni, „ea s-a întors la tatăl ei, care a făcut cu ea conform

jurământului pe care îl făcuse, și ea nu a cunoscut bărbat”. Judecători 11:36-39

Se presupune, în general, că leftae și-a oferit fiica ca sacrificiu, așa cum s-ar fi oferit un taur sau o capră. Într-adevăr, o lectură superficială a relatărilor biblice susține acest punct de vedere. Cu toate acestea, traducerea versetului 40 în unele traduceri ale Bibliei pare să sugereze o altă interpretare. Aceasta explică faptul că fiicele lui Israel mergeau în fiecare an „să vorbească cu fiica lui leftae, din Gilead, patru zile pe an”.

Versetul 39 explică că acest lucru a devenit „un obicei în Israel”. Fiica lui leftae trebuie să fi rămas în viață, altfel femeile din Israel nu ar fi putut să vorbească cu ea în fiecare an. Examinând mai atent relatarea, devine evident că ceea ce s-a întâmplat de fapt a fost un ă că fata a rămas virgină toată viața, ceea ce, din punctul de vedere al israeliților, a fost un sacrificiu enorm pe care tatăl i l-a cerut.

Această idee reiese clar din relatare. Când leftae i-a explicat fiicei sale poziția sa, iar ea a cerut două luni de grație, ea nu a cerut aceste două luni pentru a se pregăti pentru moarte, așa cum explică unii comentatori, ci pentru a-și plânge virginitatea.

(Judecători 11:37). Când s-a întors, iar tatăl ei „a făcut cu ea conform jurământului pe care îl făcuse”, se explică că „ea nu cunoscuse bărbat”. Ieftae era unul dintre cei călăuziți de „Duhul Domnului” (versetul 29). Ca atare, el nu ar fi făcut un jurământ să-și ofere fiica ca jertfă, deoarece acest lucru era interzis de legea mozaică. Deuteronom 12:29-31

După victoria sa asupra amoniților, Ieftae a considerat necesar să înăbușe o rebeliune a efraimiților din Israel. Rebeliunea lor se datora în mare parte faptului că susțineau că Ieftae nu le ceruse ajutorul în cucerirea amoniților. Afirmația lor nu era adevărată, iar Ieftae a înăbușit cu succes rebeliunea lor. Nu se mai menționează nimic altceva despre viața lui Ieftae, doar că perioada sa de judecător a durat șase ani, după care a murit. Judecători 12:1-7

Samson cel Puternic

După moartea lui Ieftae, o serie de alți judecători au slujit națiunea Israelului, dar ei sunt doar menționați în înregistrări. Următorul judecător care este menționat în mod special este Samson, fiul lui Manoah. El a fost ridicat ca judecător deoarece, la fel ca în ocaziile anterioare, „copiii lui Israel au făcut din

nou rău înaintea Domnului”. Ca pedeapsă, „Domnul i-a dat în mâinile filistenilor timp de patruzeci de ani”. Judecători 13:1

Mama lui Samson era stearpă, dar un înger i-a apărut și i-a anunțat că va avea un fiu. Manoah, soțul ei, nu era prezent când s-a întâmplat acest lucru și s-a rugat să poată vedea și el acest vizitator, care nu fusese încă recunoscut ca înger. Cererea i-a fost îndeplinită și, în timpul întâlnirii cu îngerul, Manoah a oferit un ied ca jertfă pe o stâncă, iar în timp ce acesta ardea, îngerul s-a înălțat deasupra lor în flăcări. Atunci au știut că fuseseră vizitați de un înger, care le-a impresionat cu importanța mare pentru Israel a fiului d , care urma să se nască. El urma să fie, așa cum explicase îngerul, cel care „va începe să elibereze Israelul din mâna filistenilor”. versetele 2-24

În conformitate cu instrucțiunile Domnului, din copilărie capul lui Samson nu a fost ras, pentru că părinții lui au fost instruiți că el urma să fie nazireu toată viața. Conform legii evreiești, așa cum este consemnată în Numeri 6:1-21, un nazireu era cineva care era separat de popor și se dedica exclusiv slujirii Domnului, fie pentru o perioadă limitată de timp, fie

pentru toată viața. Una dintre caracteristicile exterioare ale unui nazireu era părul său netuns.

Samson este cunoscut pentru puterea sa mare. În același timp, însă, conform standardelor Noului Testament, viața sa personală nu este demnă de laudă. Cu toate acestea, în sufletul său era evident loial lui Dumnezeu, astfel încât în Cartea Evreilor este numit unul dintre eroii vechi ai credinței, la fel ca Gideon și Ieftae, despre care am vorbit anterior. Evrei 11:32

Deși Samson era căsătorit, ceva mai târziu a întâlnit și „a iubit o femeie... numită Dalila” (Judecători 16:4). După ce a fost presat de ea, i-a dezvăluit Dalilei că secretul puterii sale era părul său (versetele 15-17). Nu trebuie să presupunem deloc că exista un mod misterios prin care puterea curgea din părul său în corp. Ideea pare să fie că, atâta timp cât își păstra părul, simbolul devotamentului față de Dumnezeu, Domnul îi dădea puterea de a realiza faptele mărețe de forță consemnate în legătură cu el.

Aflând secretul părului lui Samson, Dalila a profitat de ocazie, în timp ce el dormea, pentru a pune un om să i-l taie. Probabil că acest lucru nu ar fi fost permis de Domnul dacă Samson nu și-ar fi încălcat jurămintele de devotament față de Dumnezeu prin

flirturile sale cu Dalila. Odată cu pierderea părului, Domnul și-a retras sprijinul, iar filistenii l-au capturat pe Samson, i-au scos ochii și l-au aruncat în închisoare. versetele 19-21

Deoarece Samson, cu puterea pe care i-o dăruise Domnul, îi chinuise pe filistenii atât de mult timp, aceștia se bucurau că acum îl aveau sub control. S-au asigurat de două ori că nu va scăpa de ei, legându-l cu lanțuri de aramă. Pentru a sărbători această victorie asupra puternicului Samson, domnii filistenilor s-au adunat pentru a aduce jertfe zeului lor, Dagon. versetele 23,24

Această adunare a avut loc în templul lor păgân și a fost o mare adunare. „Casa era plină de bărbați și femei; și toți domnii filistenilor erau acolo; și pe acoperiș erau aproximativ trei mii de bărbați și femei, care priveau în timp ce Samson se distra.” (versetele 25-27). Ce umilință pentru puternicul Samson!

Situația s-a schimbat repede. Credința lui Samson a venit în ajutor. Părul lui începuse să crească din nou și el i-a cerut Domnului să-l ajute încă o dată, ca să se poată răzbuna pe filistenii. Ce s-a întâmplat după aceea e bine cunoscut. Așezându-se între doi stâlpi care susțineau acoperișul clădirii, i-a împins și „casa

s-a prăbușit peste domnii și peste tot poporul care era în ea. Astfel, cei pe care i-a ucis la moartea sa au fost mai mulți decât cei pe care i-a ucis în timpul vieții sale.” versetele 22, 28-30

Și aici trebuie să presupunem că a fost puterea dată în mod special de Domnul cea care a dărâmat templul filistenilor. Toate faptele de forță ale lui Samson au fost la fel de miraculoase ca și distrugerea zidurilor Ierihonului sau despărțirea Mării Roșii. Nu putem ști cu certitudine de ce Domnul a ales să-și manifeste puterea prin intermediul unui om, cu excepția faptului că acest lucru ne ajută să înțelegem că Dumnezeu nostru nu este în niciun fel limitat în metodele pe care le poate folosi pentru a-și îndeplini scopurile.

Viitorii judecători

Cristos și urmașii săi credincioși din epoca actuală vor fi judecătorii în acel timp viitor al judecății. (Faptele Apostolilor 17:31; 1 Corinteni 6:2). Așa cum Israelul a ajuns în robia dușmanilor săi din cauza neascultării față de legea divină, tot așa întreaga lume se află acum în robia păcatului și a morții — atât evreii, cât și neamurile. Cu toate acestea, la timpul potrivit, Dumnezeu va ridica acești judecători care au

fost pregătiți dinainte pentru această mare responsabilitate și, prin intermediul lor, toți oamenii dispuși și ascultători vor fi eliberați de moarte. Este o perspectivă glorioasă!